

Op zoek naar Potvissen en de Azoren Goudvink

Zondag 23 april t/m Zondag 30 april 2023

Zondag 23 april

Op het eerste gezicht natuurlijk een merkwaardige combinatie maar op de Azoren zeer wel mogelijk met de kanttekening dat je voor allebei toch wel een dosis geluk moet hebben. Of het gelukskwartje onze kant op viel? Blijf erbij om het antwoord te krijgen.

Najaar 2022 gingen we, vogelmaatje Marcel en ik, ons weer eens buigen over onze volgende reis. In 1e instantie zouden dat de Falklands worden maar we kwamen er al gauw achter dat wat we wilden, onbetaalbaar was geworden. Onder de 10.000 euro was er niks spannends te boeken. Na wat verder rondneuzen kwamen we uit op walvissen spotten op de Azoren. Onze reisjes naar Spitsbergen hadden al aardig wat zeezoogdieren in de kijker gebracht maar Potvissen ontbraken nog op dat lijstje. De boeking deden we gewoon bij TUI want we houden allebei van vrijheid en boeken via een natuurclub dwingt je toch in een vast programma en zo stond ik op zondag 23-04 rond 8.30h klaar om richting Schiphol te vertrekken. Marcel was mooi op tijd en vanwege onze late thuiskomst een week later hadden we er voor gekozen om met eigen vervoer naar Schiphol te gaan en onze auto te stallen op de P3 langparkeerplaats. Aldaar bleek dat je ter plaatse kon inchecken en dat voorkwam het in de rij staan in de vertrekhal. Met een shuttlebus stonden we daarna na een kwartiertje in de vertrekhal en zonder enig oponthoud waren we daarna in no-time door de security en konden we aan de koffie. Dat was precies een jaar geleden wel anders! Onze wachttijd hebben we nog nuttig doorgebracht want een jeukerig plekje aan mijn onderarm bracht een Teek aan het licht. Met een pincet kon ik het lastpak verwijderen en de aftershave van Marcel deed dienst als desinfecteermiddel. Rond 13.15h vertrokken we daarna redelijk op tijd richting het zuiden en daarna was het een kwestie van de rit uitzitten want het is 4,5 uur vliegen. In Ponta Delgada wat op het hoofdeiland Sao Miguel ligt, werden we met een taxi voor ons hotel Antillia afgezet en daar bleek dat we op 4-hoog zaten met vanaf ons balkon zicht op de haven en op zee. Vanaf ons balkon vielen al meteen de vele Pijlstormvogels op die wat verder weg boven zee zwierven. Na goed kijken en wat naslagwerk bleken dat vooral Kuhls en Kleine en Grote Pijlstormvogels te zijn. Ook Geelpootmeeuwen waren goed vertegenwoordigd en af en toe zagen we Sterns. Dat kunnen hier zowel Dougalls als Visdiefjes zijn. Aan land hadden we al Spreeuwen, Huismussen, Turkse Tortels, Merels, Stads- en Rotsduiven en in de haven enkele Steenlopers. Het weer hield niet over. Het was ca 18 graden en af en toe viel er een bui. Nadat we ons een beetje hadden geïnstalleerd zijn we naar de haven gelopen waar we een Aziatisch restaurant vonden. Ik smulde van mijn pekingeend maar we kwamen er te laat achter dat je voor 15 euro een all-you-can-eat buffet had met sushi, rijsttafel en wokgerechten. Dat moeten we dus nog maar eens over doen. Geslapen hebben we daarna als roosjes.

Maandag 24 april

We staan op met zwaar bewolkt weer met af en toe een bui. Geen goed begin. Het ontbijt maakte dat weer een beetje goed want dat was prima. Hierna hadden we een afspraak met Vlaamse Pieter die de honneurs voor TUI waarneemt. Via hem huurden we een auto en we reserveerden ook een plaatsje op een catamaran om achter de Potvissen aan te gaan. Dat zou pas later in de week zijn dus hebben we in de stromende regen eerst de huurauto opgehaald. Vanaf nu zitten we in ieder geval droog. Deze dag hebben we het westen van het eiland verkend en daarbij moesten we vanwege het natte

weer soms kleine riviertjes overwinnen. Hier polst Marcel de diepte want we willen niet vast komen te

zitten. Qua vogels hadden we deze middag al snel door dat je voor de vogels alleen niet naar de Azoren hoeft te gaan. Het aantal soorten is klein maar sommige soorten zijn wel massaal aanwezig.

Dat gold bijvoorbeeld voor de Wilde Kanarie waarvan soms grote groepen op de weg zaten. Ze fotograferen was een crime want ze waren extreem schuw. Dit mannetje was een beetje aan het opdrogen na de regen van die ochtend. Verder zagen we Geelpootmeeuwen, Visdiefjes en Dougalls Sterns, 1 Buizerd, Merels, Huis-mussen, Stadsduiven, Turkse Tortels, Vinken en best veel Grote Gele Kwikstaarten. De foto hiernaast is genomen in een groot lavaveld. Het zwarte gesteente contrasteert mooi met het felle geel van de Kwik. Ook

Vinken waren overal op het eiland te horen en te zien. Zowel voor de Vinken als voor de Grote Gele Kwikken gold dat ze makkelijk te benaderen waren. De Geelpootmeeuwen wilden ook best wel even

poseren. Overigens was het opvallend dat de Vinken en Roodborsten veel minder kleur hadden dan de vogels hier te lande. Het hierboven genoemde gebied was een overblijfsel van een eerdere vulkaanuitbarsting. De Azoren zijn van 100% vulkanische oorsprong en maken deel uit van de Midatlantische Rug waar bijv. ook IJsland deel van uitmaakt. Er zijn veel kratermeren

van uitgedoofde vulkanen maar het vulkanisme is

er in de vorm van solfataren en hete borrelende modderpoelen nog steeds dicht aan de oppervlakte aanwezig. De foto links geeft een indruk van de ruige lavakust. Onderweg er naar toe poseerde deze Vink voor ons. De borst van deze Azorenvink is wat valer dan die van "onze"

exemplaren. Vanuit grasvelden hoorden we regelmatig Kwartels roepen. Het laatste deel van de tocht voerde ons over een brug waarvanaf twee kratermeren zijn te overzien. Bij goed licht hebben

deze een groenige en blauwige kleur maar tijdens deze wat grauwig namiddag hadden ze gewoon de kleur van water. De lokatie heet Sete Cidades en ligt in de noordwesthoek van Sao Miguel. In een nat stukje weiland troffen we deze Kleine Zilverreiger aan en in en langs de meren zagen we 1 Waterhoen, 4 Meerkoeten en een stel boereneenden. We hadden het toen wel zo'n beetje gezien en zijn richting hotel gereden. Om daar te komen was nog wel een dingetje. Het Antillia hotel ligt in het oude gedeelte van

de stad en om er te komen moet je door smalle eenrichtingsstraatjes je weg zoeken. Een keer verkeerd rijden en je moet weer helemaal opnieuw beginnen. Uiteindelijk vonden we toch de goede route

en bij een borrel konden we nog wat namijmeren over deze eerste dag. Die avond bleek ons favoriete Aziatische restaurant mudjevol te zitten dus weken we uit naar een ander restaurantje. Mijn pizza en Marcells gegrillde kip bleken van heel redelijke kwaliteit te zijn en na een afsluitende koffie/thee ronde zochten we onze kamer weer op. Ik heb daar altijd nog wat huiswerk liggen in de vorm van het dagverslag maar daarna was het ook voor mij: slaap lekker.

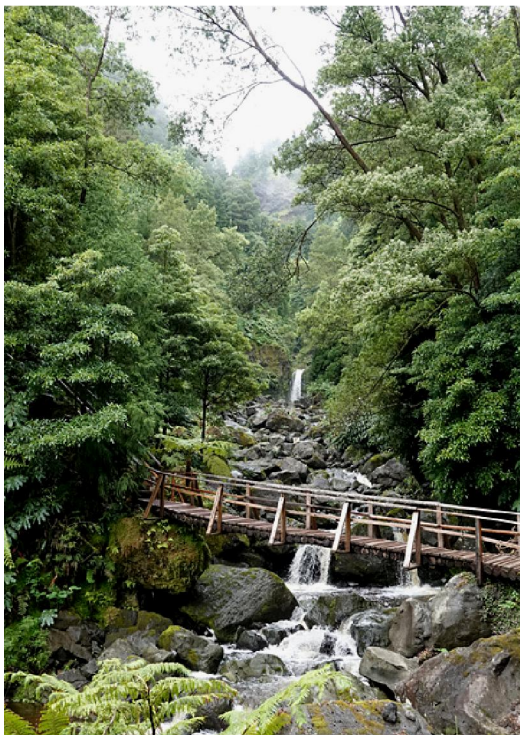
Dinsdag 25 april

Voordat ik verder ga met dit reisverslag lijkt het me zinvol om een kaart van ons "werkgebied" te tonen

De vorige dag speelde zich af op het westelijk deel van het eiland en deze dag gaan we voornamelijk doorbrengen rond het Furnasmeer wat het meest rechtse meer op de kaart is. Ponta Delgada ligt links van het midden aan de zuidkant en is de grootste stad van het eiland. Het eiland is ca 65 km lang en 15 km breed en de meeste wegen zijn kruip-door en sluip-door weggetjes die dwars door dorpjes voeren en eindeloos om bergen heen kronkelen. Met andere woorden: je moet er geen haast hebben. En nu terug naar onze avonturen. Deze dag begon met lichte regen maar gaandeweg werd het droog.

We waren getipt over mooie watervallen bij Furnas aan de oostkant van het eiland dus na het ontbijt zijn we via een heleboel kleine dorpjes die richting uit gegaan. Vlak bij zee was het relatief helder weer maar zodra we de hoogte in gingen doken we al gauw de laaghangende bewolking in. In Furnas hebben we een kort bezoek gebracht aan een arboretum aan de oever van het Furnasmeer. In dit meer monden geothermale bronnen uit en aan de noordkant is een gebiedje met borrelende hete modderpoelen en solfataren. Voor de niet-geologen onder ons: dat zijn gaten waaruit hete zwavelgassen ontsnappen. Het stonk er dan ook behoorlijk. Het meer zelf is een oud kratermeer. Tijdens onze lunchpauze kregen we van een pittige serveerster tips over hoe er te komen en wat er te zien was. Het meer wordt omzoomd door een overvloedig begroeid berglandschap waar je via glibberpaadjes en eindeloze trappen naar een waterval van ca 40 meter hoog kunt klimmen. Ik had een beetje moeite met de pittige klim maar het was absoluut de inspanning waard. De natuur is er overweldigend. Vanwege de hoge luchtvochtigheid is alles er groen met varens en mossen en azaleabossen. Ook Hortensias kom je overal in het wild tegen. De foto hiernaast geeft een

beetje weer waar wij het luie zweet er uit klommen. Boven het meer vlogen Visdieffjes dus ondanks het zwafelige water konden er blijkbaar toch vissen gedijen. Langs de bergbeek zagen we meerdere Grote Gele Kwikken. In en langs de oevers van het meer zagen we een Blauwe en een Grote Zilverreiger, Buizerds, Huismussen, Zwartkoppen, Roodborsten en Vinken.

In het geothermale gebied mocht je absoluut niet van de aangegeven paden wijken want de modderbaden kookten en de gassen die vrijkwamen waren eveneens gloeiendheet zoals ik voorzichtig constadeerde. We arriveerden er met bewolkt en zelfs wat miezerig weer maar gaandeweg knapte het wat op en toen de zon doorkwam werd het zelfs warm. Al bij al begon de dag matig maar eindigde toch positief althans tot het moment dat Pieter van TUI belde met de mededeling dat onze reservering voor een walvissentour op donderdag was gecancelled vanwege verwacht slecht weer. We besloten toen om voor de zaterdag zowel de ochtend- als de middagtour te boeken. Voor het geld hoef je het niet te laten want de kosten van ca 50 euro zijn nog wel op te brengen. Achteraf waren we blij met die beslissing maar nu dreig ik op de feiten vooruit te lopen dus even geduld tot zaterdag. Tegen vijven vonden we het welletjes en zochten we ons hotel weer op. Aldaar verslag bijgewerkt en met een biertje nog wat nagenieten van wat de dag ons bracht. Daarbij hebben we vol zicht op zee en op een voortdurende stroom van Pijlstormvogels die hier redelijk dicht onder de kust vliegen. Gegeten hebben we in de haven. We namen allebei het typische Portugese gerecht bacalhau dat werd geserveerd met gepofte aardappelen. We spoelden het weg met een lekker koude Viño Verde en daar halen we de volgende ochtend wel weer mee. Eenmaal thuis belde Pieter van TUI dat de boekingen voor zaterdag rond waren.

Woensdag 26 april

Na het prima ontbijt moesten we nog even op Pieter wachten om de tickets voor de walvistouren op zaterdag in ontvangst te nemen en de betaling daarvoor te doen. Het zal er dan nog om spannen want van meerdere mensen hadden we al gehoord dat de walvissafari's deze week vaak gecancelled werden vanwege te veel wind. De rest van de dag gaan we het noorden en oosten van het eiland verkennen en dat wordt nog spannend want we gaan proberen om de endemische Azoren Goudvink te spotten. Die komt alleen voor aan de oostkant en volgens recente tellingen zouden er zo'n 1800 exemplaren van zijn. Ze hebben op het randje van uitsterven gestaan omdat ze fel bejaagd werden vanwege hun voorliefde voor fruitknoppen. Op weg er naar toe hebben we meerdere keren vanaf hoge uitkijpunten geprobeerd om Dolfijnen of Walvissen te spotten. Daarbij heb ik kort waarschijnlijk 4 Dolfijnen gezien en bij die groep ook een wat grotere rugvin. Geen idee wie de eigenaar daarvan was. Opvallend was het aantal keren dat we uit grasvelden Kwartels hoorden roepen. Boven zee hingen altijd wel meerdere soorten Pijlstormvogels rond en verder Geelpootmeeuwen en Dougalls/Visdiefjes. Door de grote afstand kon ik die twee niet van elkaar onderscheiden. In de noordoosthoek kwamen we terecht in een gebiedje waar we veel Grote Gele Kwikken, Merels, Vinken, Kanaries en een groepje St Helena Fazantjes vonden. Een leuk plaatje van die laatste zat er helaas niet in. Op het moment dat we ze in de kijker kregen sloeg het weer om en meer dan een armzalig bewijsplaatje door de voorruit zat er dan ook niet in. De kwaliteit is dit verslag onwaardig dus je zult me op mijn woord moeten geloven.

Om nog wat kleur aan deze dag te geven stop ik er bijgaande plaatjes bij in. In feite was dit tot ca 16.00h de eerste mooie zonnige dag maar toch magertjes.

Buiten de reeds genoemde soorten zagen we op een stuk strand nog een Zwarte Zwaan

en een Canadese Gans. Verder Roodborsten, Zwartkoppen en enkele Buizerds. Zelfs de leden van de kraaienfamilie laten het afweten. Nee, de Azoren zijn niet het Walhalla voor de fanatieke vogelaar. De Azoren Goudvink blijft ook nog even op ons verlanglijstje staan want we vonden geen spootje van het beestje. Komende dagen nog maar even ons best doen.

Donderdag 27 april

Thuis wordt Koningsdag gevierd maar wij duiken nog eens de noordwesthoek in omdat daar bij Mosteiros in de haven kans was op steltlopers. Aldaar vonden

we alleen een Steenloper en tussen de lavarotsen scharrelde een Kleine Zilverreiger zijn kostje bij elkaar. Op rotsklompen voor de kust nestelde een kolonie Geelpootmeeuwen en ik had even de hoop dat ik een Dougalls kon vastleggen maar dichterbij gekomen bleek het gewoon een Visdief te zijn. Evengoed mooi. Er vlogen veel Oranje Luzernevlinders en Koolwitjes rond maar waarom die eersten hun mooiste kant alleen vliegend laten zien is me een raadsel. Je ziet ze eigenlijk nooit met uitgeklapte

vleugels. Na Mosteiros hebben we een uurtje doorgebracht op een fraai plekje hoog boven zee waar we in de zon onze meegebrachte lunch, bestaande uit broodjes en een lekker kaasje, wegwerkten. Boven zee vlogen in een onafgebroken stroom Pijlstormvogels langs. Er stond aan deze kant van het eiland weinig wind dus het was er goed toeven. Een perfect

lunchplekje. Wat verder naar beneden was mooi de vulkanische oorsprong van het gesteente te zien. Hierna zijn we via fraaie binnenweggetjes naar de rand van een dode vulkaanrater gereden. Vanaf onze hoogte van ca 500

meter keken we neer op het kratermeer waar we eerder in de week een bezoek aan brachten. Via een eindeloos dalende grindweg bereikten we daarna weer de bewoonde wereld. Op weg naar huis hebben we nog twee Belgische meisjes uit de brand geholpen. Zij waren tijdens een lange bergwandeling een tikkeltje verdwaald geraakt en ze moesten nog een km of zes naar hun auto lopen. We hebben ze een lift gegeven en netjes bij hun auto afgeleverd. Ach ja, zo doen heren dat. Thuisgekomen eerst maar weer onze avonturen bij een biertje te boek gesteld en na zo'n dag smaakt zelfs een alcoholvrij biertje prima. Niet dan Marcel? Onze magen vulden we daarna in het al eerder genoemde Aziatische restaurant. We kozen voor het all-in buffet en hebben de kok alle eer betoond door minstens 3x onze borden vol te laden. Daarna koffie/thee toe als afsluiting van een prima dag.

Vrijdag 28 april

Na het ontbijt zijn we met goed weer naar de noordkant van het eiland gereden en hebben aldaar een tijd lang de kustweg gevolgd maar kwamen daarbij niets tegen dat de moeite van het opschrijven waard was. Daarom besloten we nog maar eens naar het oosten van het eiland te rijden om nogmaals een poging te wagen de Azoren Goudvink in de kijker te krijgen. Daar aangekomen verbaasden we ons over de grote aantallen Grote Gele Kwikken, Vinken en Kanaries. Op een plek vlak bij een boerenstinkerf vonden we een Goudhaantje en daar hebben we ook onze meegebrachte lunch genuttigd ondanks het boerenluchtje want er zaten veel vogels maar helaas alleen soorten die we al hadden. Een plaatje van een kanarievrouwetje had ik nog niet dus bij deze. Met een

volle maag hebben we daarna onze zoektocht voortgezet en kwamen daarbij op een stijgende weg die volgens de kaart leidde naar een hoge piek, de Pico Bartolomeu. Met zijn 847 meter is het een van

de hoogste pieken van het eiland. De weg er naar toe voerde door een ruig, tropisch begroeid berglandschap en het laatste deel van de weg voerde over een smalle bergkam. De wanden links en rechts liepen honderden meters steil af naar beneden en een stormachtige wind woei dwars over deze weg. Aan de rechterkant zag je niks omdat we dik in de wolken zaten maar aan de andere kant loste de bewolking pijlsnel op en keken we uit op een blauwe zee diep beneden ons. En juist op deze bizarre plek gebeurde het. Marcel zag een dikke grijzige vogel wegschieten uit de

berm en ik vond de vogel gelukkig terug in een dichte struik en kon er zelfs een bewijsplaatje van maken. Bingo. We hadden onze endeem. We vervolgden daarna onze weg naar de top want de weg

was te smal om te keren. Bij terugkeer van de top pikten we de vogel op dezelfde plek weer op en nu liet hij of zij zich bewonderen terwijl het beestje van lila bloempjes at, die daar overal in de berm stonden. Een deel van onze missie was geslaagd en

het andere deel, de Potvissen, moet morgen ingevuld worden. Laatste mogelijkheid dus het blijft spannend tot het einde. We waren best een beetje trots dat we de Goudvink op eigen kracht hadden gevonden want we hadden al gehoord dat je zelfs met een gids geen garantie kreeg op het zien ervan. We vonden het daarna wel weer welletjes en zijn weer richting ons hotel gereden. Veel meer zullen we van het eiland ook niet meer zien want morgen zitten we, als alles doorgaat, de hele dag op zee. De borrel smaakte daarna uitstekend maar met het eten deden we het kalm aan. We aten noedels uit een pak omdat we anders dreigen dicht te groeien.

Zaterdag 29 april

We ontbijten zo vroeg mogelijk want om 8.30h moeten we bij de haven staan. Het weer is gelukkig prima. De zon schijnt, het is ca 20 graden maar op zee staat nog wel een aardig windje. Dat resulteerde in een pittige deining zouden we later merken maar we hadden ons er op voorbereid want we hadden allebei een regenbroek aan getrokken. Geen overbodige luxe zouden we later merken. Voordat we het water op gingen kregen we eerst een korte inleiding en wat veiligheidsregels en daarna ging het los. We claimden een plaatsje op het bovendek vooraan en dat bleek later een prima plek. Het stuifwater werd opgevangen door een paar

meiden die helemaal vooraan stonden en wij keken vrij naar alle kanten uit. In eerste instantie voeren we pal oost met de wind mee en dus viel het wel mee met het overkomende water.

Fotograferen bleek al heel gauw een dingetje. Eigenlijk had je beide handen nodig om je vast te houden want het schip zwalkte alle kanten uit maar die handen heb je ook nodig om te fotograferen. Met wat kunst en vliegwerk lukte het me uiteindelijk toch wel om wat acceptabele prentjes te schieten.

De foto hierboven van een Gewone Dolfijn is van Marcel. Die beestjes waren veelvuldig te zien en kwamen ook dicht bij het schip. Dat gold ook voor de Pijlstormvogels. Ze vastleggen was onder die

omstandigheden een ander verhaal. Ze zeilden met een sneltreinvaart voorbij en je was als fotograaf voornamelijk bezig met je toestel droog te houden en te zorgen dat je niet overboord klieperde. Blijkens de plaatjes van de Kuhls Pijlen

ging het toch af en toe goed. Intussen waren we al aardig op weg naar een plek aan de oostkant van het eiland waar zich een groep Potvissen zou bevinden. Die worden vaak gespot vanaf de wal door gespecialiseerde waarnemers met grote kijkers. Dat stamt nog uit de tijd dat er op de Azoren op die beesten werd gejaagd. Op zeker moment waren we dichtbij genoeg om de blows te zien en we zagen

ook meerdere rugvinnen. Uiteindelijk bleken er zo'n 10 a 12 van die dieren rond te hangen. Op onderstaand plaatje zijn er 3 te zien. De bolle kop en de blow, het uitademen dus, zijn redelijk te zien. We

hadden best geluk want de groep bestond uit vrouwtjes met kalveren en die kunnen nog niet zo diep duiken dus die blijven langer aan de oppervlakte. Echt diepe duiken gaan tot 1000 meter diep en dan blijven ze ca 45 minuten onder water. Zelf vind ik het fascinerend als ze de duik inzetten want dan tonen ze hun staartvinnen. Daar kon ik ook nog wat plaatjes van maken. Ik was blij met het spektakel.

We hebben al met al ruim een uur op die plaats doorgebracht en dat verveelde geen seconde. Tussendoor lieten ook de Dolfijnen zich zien en de Pijlstormvogels wa-

ren ook nieuwsgierig en lieten zich van hun mooiste kant zien. Op de terugweg kwamen we soms langs grote groe-

pen Pijlen waarvan de overgrote meerderheid Kuhls waren maar we hebben ook de Kleine en Grote

Pijlstormvogels gezien. Ik sluit deze ochtendsafari af met een plaatje van de rugvinnen van moeder en kind. Voor zo'n enorm groot beest stelt de rugvin weinig voor. Op de terugweg naar de haven zagen we nog honderden "zeiltjes" van Portugese Oorlogsschepen. Dat zijn geen kwallen maar een kolonie van poliepen. Ze drijven aan de oppervlakte en laten zich door de wind meevoeren middels genoemde zeiltjes. Ze kunnen levensgevaarlijk zijn. Hun lange tentakels zitten vol gifblaasjes en een aanraking kan 2e graads brandwonden veroorzaken maar hart- en ademhalingsproblemen en zelfs de dood zijn ook nog mogelijk. Linke jongens die schepsels. Terug in de haven hadden we tijd om een lekkere tonijnwrap te scoren voordat we ten tweede male het water op gingen. Deze keer werd een heel andere route gekozen. We voeren pal zuid, haaks op de kust en daarbij was het niet handig dat ik vanwege de warmte die ochtend mijn regenbroek had uitgedaan. We voeren full-speed recht tegen de golven in en binnen no time was iedereen nat tot op z'n vel. Koud was het gelukkig niet maar evengoed was het voor een aantal mensen geen pretje want die werden behoorlijk zeeziek. De kotszakjes gingen van hand tot hand. Zoals gewoonlijk hadden Marcel en ik nergens last van dus konden we alle energie steken in overeind blijven staan, zo droog mogelijk te blijven en af en toe ook nog een plaatje te maken. Deze keer draaide alles om een grote groep Tuimelaars. Die zijn een slag groter dan de Ge-

wone Dolfijnen van die ochtend. Flipper uit de tv serie was een van hen. Het zijn speelse dieren en uiterst sierlijk in het water. Zijn kleinere broertje die we die ochtend vaak zagen zwom ook nog in dat ge-

bied rond. We hebben weer genoten van de show die de Tuimelaars af en toe opvoerden en waren erg blij dat we deze dag zowel de ochtend- als de middagsafari hadden geboekt want op beide

tochten hebben we heel verschillende dieren gezien. Om een idee te geven hoeveel Pijlstormvogels er rondhingen moge het bovenstaande plaatje dienen maar aan alle goede dingen komt een eind en

er deze vakantie alles uit gehaald hadden. De terugtocht verliep ook aanzienlijk soepeler omdat we de golven mee hadden en toen we weer in de haven terug waren, waren we al weer bijna opgedroogd. We konden terug kijken op een uiterst succesvolle dag en die moest natuurlijk in stijl worden afgesloten. Nadat we waren ontscheept hebben we op weg naar huis een lekker koude fles Viño Verde gescoord en met een glaasje bij de hand heb ik (bijna) mijn laatste dagverslag geschreven. Gegeten hebben we daarna weer bij ons favoriete restaurant en het was weer super. Prettige bijkomstigheid van de horeca hier is dat de wijnglazen de afmetingen hebben van kleine emmertjes en die glazen worden ook tot het randje gevuld. Toen we jaren geleden een soort van cruise voor de westkust van Noorwegen maakten werden de wijnglazen gevuld via een maatbekertje en je betaalde er de hoofdprijs voor. Die Noorse glazen kunnen met gemak 5x in hun Portugese tegenhangers. Leuke bijkomstigheid van de horeca hier. Morgen laatste dag dus terug op de kamer hebben we alvast gepakt.

toen we aan het eind van de middag weer op de haven aan koersten was dat met het voldane gevoel dat we

Zondag 30 april

We staan weer eens op met stromende regen en omdat we de schuifpui open hadden laten staan was het binnen ook nog een glibberige boel. Na het ontbijt hebben we de auto afgetankt voor 1,5 euro per liter. Van het kwartje van Kok hebben ze hier nog nooit gehoord. Daarna hebben we met inmiddels droog weer nog wat rondgekeuteld in de haven want we worden geacht pas om 14.15h klaar te staan voor de transfer naar het vliegveld. De taxi was mooi op tijd en het inchecken en de gang door de security nam ook niet veel tijd in beslag. Onze vlucht via Transavia ging gelukkig gewoon door want we hadden al gehoord dat er honderden vluchten waren geschrapt. In het vliegtuig later hadden we alle ruimte want het vliegding zat niet stampvol en na 4,5 uur stilzitten hadden we weer Hollandse grond onder de wielen. Het liep inmiddels tegen twaalven want het tijdsverschil met de Azoren is 2 uur dus we waren blij dat we gekozen hadden voor eigen vervoer want de trein was geen optie meer. Thuis nog maar even een klein afzakkertje genomen om de behouden aankomst te vieren. Het zat er weer op en het was ondanks de vogelarmoede toch een leuke ervaring geworden. En Marcel bedankt.